

Comentariul poeziei Floare albastra scrisa de Mihai Eminescu - a patra parte

Cauzele acestui dezacord, ale despartirii, definitive si iremediabile, sunt reprezentarile diferite despre eros, pe care si le fac indragostitii. "Floarea albastra" ii propunea poetului o dragoste senzuala obisnuita de speta. Poetul aspira spre un absolut al iubirii. Intre cei doi indragostiti se instituie, astfel un divort metafizic. Poetul este un posibil Hyperion, "Floarea albastra" - o posibila Catalina. Intreaga problematica a Luceafarului este anticipata inca de pe acum.

Finalul poeziei se constituie ca o concluzie irevocabila "Si te-ai dus, dulce minune,/ S-a murit iubirea noastra -/ Floare-albastra! Floare-albastra/ Totusi este trist in lume!".

Registrul figurativ al poeziei nu este prea bogat. Pe langa metafora si simbol, predomina epitetele ornate, banale, care nu ies cu nimic din obisnuit ("mareata", "senina", "lina", "de-aur" etc), pe care le intalnim si la inaintasi, indeosebi, la Alecsandri. Persistent este epitetul "dulce", care revine, de mai multe ori, in cuprinsul poeziei. Dar, acest epitet capata o alta calitate, la Eminescu. Daca la inaintasi provoaca o senzatie gustativa si este sentimental si lacrimogen, pana la satietate, "dulcele" devine la Eminescu muzical, asa cum ne demonstreaza Edgar Papu, in eseul sau: Poezia lui Eminescu (1971). In combinatia "dulce minune", se transforma intr-o metafora cu valoare de simbol.

Irezistibila este, inasa, "armonia eminesciana", despre care au scris cei mai multi exegeti, decisiv fiind studiul lui Tudor Vianu: Poezia lui Eminescu (1930). "Armonia eminesciana" este de doua feluri: "externa" si "interna". "Armonia externa" rezulta din ritm, rima, distribuirea accentelor, efecte eufonice. Exista si o "armonie externa" in Floare albastra, exploatata din plin. Dar, punctul-forde al poeziei eminesciene il reprezinta "armonia interna", muzica naturii, acea vraja orfica a versurilor, ce pune stapanire pe noi si ne subjuga pentru totdeauna.

Cat inefabil si cata magie poetica pune Eminescu in tratarea motivului florii-albastre! Ca un neintrecut magician, poetul ne creeaza, pentru o clipa, iluzia fericirii, ca apoi, repede, s-o destrame, lasandu-ne cu gustul amar ca fericirea nu dureaza si este efemera. Aceasta poezie contine, in sine, toate contradictiile, nerezolvabile, ale existentei, dintre care cea mai importanta este contradictia dintre absolut si relativ. Concluzia intregii poezii este pesimista, in cel mai vadit spirit.

Schopenhauerian: "Totusi este trist in lume!". Inlocuind substantivul "totul", dintr-o prima varianta, cu adverbul relativ "totusi", Eminescu a investit concluzia cu o binevenita nota de relativitate. In prima varianta, concluzia era prea categorica si prea sententioasa, deschizand o perspectiva exagerat de sumbra asupra existentei. In forma finala, reflectia este mai blanda si mai ingaduitoare, facand existenta suportabila, iar versul capata, in plus, o mai mare valoare poetica.

Floare albastra ramane una din capodoperele liricii eminesciene, care exercita asupra noastra o

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

irezistibila putere de seductie, care ne farmeca si ne va fermeca intotdeauna.